

บทนำ

ในชีวิตของคนเรา...มักจะรู้ว่าเรารักสิ่งนั้นมากแค่ไหน ก็ต่อเมื่อเราได้สูญเสียมันไปแล้ว

บางคน...อาจจะยังพอมีเวลาให้ไปตามสิ่งนั้นกลับมาได้

แต่บางคน...

ก็ไม่อาจจะรั้งมันไว้ได้เช่นกัน

และความรัก...ก็เป็นอีกสิ่งหนึ่ง ที่คนเรามักจะลืมนึกถึงมันไป

พอไม่มีความรัก...ก็เฝ้าหา ให้เรามีในสิ่งที่เราต้องการ มีใครสักคนอยู่เคียงข้าง มีคนคอยห่วง มีคนคอยบอกรัก มีคนให้คิดถึง

แต่เมื่อพอมีความรักแล้ว...บางคนกลับไม่ค่อยใส่ใจ ไม่ดูแลความรัก เพราะคิดว่าเขารักเราแล้ว เราเป็นแฟนกันแล้ว ไม่เห็นต้องทำอะไรมากมาย แค่นั้นก็คงพอแล้วสำหรับคำว่ารัก

ซึ่งหลายๆ คนอาจคิดอย่างนั้น โดยไม่รู้ความรู้สึกที่แท้จริงของเขาเลยแม้แต่คนเดียว ว่าคนที่คุณบอกรัก แต่ทำเหมือนกับว่าเขาไม่มีความสำคัญกับคุณเลย

ภายในจิตใจของเขา...คงจะอ่อนล้า หรืออาจจะทนทุกข์ทรมานกับการกระทำของคุณอยู่ก็ได้...

Chapter 1

เปิดบันทึกกลับ

~ข้อความในเล่มแรก~

เฮ้อ!!

ฉันว่าท่านผู้อ่านก็คงรู้นะ ว่าเสียงอันไม่พึงประสงค์ข้างบนเนี่ย...มันคือเสียงอะไร มันเป็นเสียงถอนหายใจ อันน่าเบื่อหน่ายที่สุดเท่าที่เคยได้ยินมาแหละ

อ้อ...ลืมอะไรไปอย่าง ก่อนอื่นเลยก็ต้องแนะนำตัวสินะ ขอโทษค่า...นางเอกลืม

ดิฉันมีชื่ออันไพเราะเพราะพริ้งเหมาะกับหน้าตาที่น่ารักว่า เปเปอร์ มีชื่อจริงว่า ปานไพลิน ฮั่นแน่!! ชื่อน่ารักใช่ไหมละ (^-^) อายุ 17 ปี ผมสีดำยาวถึงกลางหลัง รูปร่างสมส่วน ผิวขาว เป็นลูกสาวคนเดียว มีนิสัยขี้แงเดียวอ่านๆ ไปก็รู้เองแหละ

เพราะยังไม่อยากจะบรรยายอะไรมากนัก เผอิญได้ไปเจอคุณผู้อ่านทั้งหลายจะไม่อยากอ่านของ lovable ลีคะ จริงปะ!!!

แต่มันจะเป็นการเอาเปรียบผู้อ่านหลายๆ คนเกินไป ดังนั้น จะบอกสักเล็กน้อยพอเป็นพิธีก็ได้

ตอนนี้ปลายเรียนอยู่ที่โรงเรียนสมนิรันดร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และเนื่องจากที่ปลายเป็นคนเรียนดีพอกับหน้าตา (ชักอยากจะทำ) ฉะนั้นสอบได้ห้องหนึ่ง (ห้องเรียนที่นี้จะเรียงตามลำดับคะแนนละ) แล้วพอขึ้นมาอยู่ ม.6 เนี่ย ก็เลยเป็นหน้าที่ของห้องหนึ่งที่จะต้องเป็นคณะกรรมการนักเรียนผู้แสนเรียบร้อย มันก็เลยทำให้ฉันหนักใจอยู่ ณ เวลานี้

โอ้การเป็นคณะกรรมการเนี่ย มันก็ไม่ได้หนักหนาอะไรหรอกนะ เพียงแต่...ถ้าฉันเป็นคนที่มีเพื่อนมากกว่านี้ก็คงจะดีนะสิ

ใช่...ฉันมันคนไม่ค่อยมีเพื่อน วันๆ หนึ่งฉันก็ได้แต่นั่งอยู่หน้าคอมฯ เพื่อแต่งนิยายส่งทางสำนักพิมพ์ และนิยายของฉันก็เป็นที่ถูกใจกับเหล่านักอ่านอย่างมาก หลายๆ คนบอกว่าฉันแต่งได้เก่ง สื่อความรู้สึกออกมาเป็นตัวหนังสือได้อย่างลงตัวมาก จนผู้อ่านคนอื่นๆ ก็ยังเคยพลอร้องไห้ให้กับนิยายของฉัน

ซึ่งฉันอยากจะบอกเหลือเกินว่าสิ่งที่ฉันได้แต่ง ได้สื่อออกไป มันมาจากความรู้สึกส่วนตัวของฉันจริงๆ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ฉันได้ที่ฉันได้แต่สื่อมันออกมาในรูปแบบของตัวหนังสือเท่านั้น ไม่เคยมีสักวันที่ฉันจะได้พูดหรือได้บอกใครออกไปเลย

บางที...แม้แต่คนที่อยู่ข้างๆ กายฉัน เวลาที่ฉันทุกข์ใจ ยังไม่มีเลยแม้แต่คนเดียว...

แต่ฉันก็ชินซะแล้วละ กับการที่อยู่คนเดียว หรือต้องอยู่ที่หน้าคอมฯ เล่าความรู้สึกของฉันผ่านทางตัวหนังสือเพื่อนักอ่าน ก็คงจะเพียงพอแล้ว...สำหรับคนอย่างฉัน

พอเถอะ เรามาเข้าเรื่องที่ทำให้ฉันแข็งเลยดีกว่า นอกเรื่องมานานแล้วละ

ตอนนี้ฉันก็มาอยู่ที่ห้องฝ่ายปกครอง ที่ประกาศเรียกชื่อฉันมาพบ และ...สั่งให้ฉันไปเข้าค่ายอบรม!!!

นี่อาจารย์เขาคิดยัง ใจเนี่ย ฉันเนี่ยเป็นคนที่มีการยาที่ที่สุดแล้วนะ ความประพฤติก็เรียบร้อยสมเป็นกุลสตรีแล้ว โทษท่านยังจะส่งฉันไปอบรมอีก โอ๊ย....พจนานรับไม่ได้ (คนละเรื่องแล้วละ)

“อาจารย์คะ หนูไม่ไปไม่ได้หรอกค่ะ” ตอนนี้ฉันก็กำลังอ้อนวอนอาจารย์ฝ่ายปกครองอย่างสุดฤทธิ์ เพื่อที่ฉันจะได้ไปที่นั่น ก็แหม...ถึงจะเป็นถิ่นทุรกันดารแค่ไหนฉันก็ขยันหรอก แต่ ณ ช่วงเวลาที่ฉันไม่มีเพื่อน ฉันเข้ากับคนอื่นไม่ค่อยเก่งอย่างนี้ ถ้าฉันไป...ฉันไม่ต้องไปนอนตบยุงคนเดียวหรือไง

“ไม่ได้หรอกปลายฟ้า เพราะคณะกรรมการที่ยังไม่เคยอบรมนะมีแค่เธอคนเดียว เธอเบียวมาหลายงานแล้วนะ ยังไงงานนี้เธอก็ต้องไป” ตอนนี้จิตใจของฉันกำลังไหวหวั่น ทำไมมันช่างโหดร้ายอย่างนี้

ฉันเลยต้องก้มหน้ายอมรับชะตากรรมที่แสนโหดร้ายนี้เอาไว้ แล้วมันก็เหลือเวลาแค่ 3 วันเท่านั้น ที่ฉันมีเวลาเตรียมตัวไปอยู่ค่าย แต่ว่าถ้าฉันไป แล้วไม่มีเพื่อน ไม่มีคนที่จะคุยกับฉันล่ะ...

ฉันจะเจ็บลึกแบบนี้ไปอีกนานแค่ไหนกัน...

~“ชีวิตมันต้องเดินตามหาความฝัน...หกล้มคลุกกลานเท่าไร มันจะไปจบที่ตรงไหน จะเหน็ดจะเหนื่อยก็ยังคงเดินต่อไป...”~

ฉันแหกปากร้องเพลงคลอเสียงไปกับพวกเพื่อนๆ เกือบหกสิบคนอยู่ที่ค่ายที่ฉันมาเข้า เมื่อมาถึงคณะกรรมการค่ายก็แจกเสื้อ แจกยังแจกถุงผ้าให้ฉันด้วย เย้! พอดีเลย กำลังไม่มีถุงใส่อยู่ด้วย เดี่ยวจะเอาไปซื้อส้มตำกินประทังความหิว

เมื่อแจกของเป็นที่เรียบร้อยแล้วก็ต้องมานั่งฟังบรรยายการเปิดงาน เปิดเสร็จแล้วยังมาไล่ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าอีก เสื้อที่แจกมาก็ยังไม่ได้ซัก แล้วยังจะให้ใส่อีกหรอเนี่ย ทีหลังถ้าอยากให้อัสนักรู้กฎซักกติกนะคะ คิฉินเหม็นของใหม่ > < (เขาให้ก็ได้อยู่แล้ว ยังจะบ่นเพื่อให้อัสนักรู้จะได้อะไรขึ้นมาเนี่ยยืม -_-)

แถมตอนนี้ ฉันยังต้องการลูกอมโบราณสูตรใหม่ ณ บัดนาว เพราะว่าการที่ฉันตะโกนแหกปากอยู่อย่างนี้ มันทำให้เส้นเอ็นในลำคอของฉันมันสั้นจนจะขาดอยู่แล้ว

“นี่...เป็นยังงี้บ้าง?” ผู้ชายตัวสูง ผิวขาว ผมดำตัดตามแฟชั่น สวมแว่นที่ยื่นอยู่ข้างๆ ฉันเอ่ยถามฉันขึ้นมา

เบาๆ ระหว่างที่เขากำลังร้องเพลงกันอย่างมั่นใจ ฉันหันไปมองเขาอย่างงงๆ เขากลับยิ้มบางๆ แล้วล้วงลูกอมโบตันสูตรใหม่มาให้ฉัน โอ้...สวรรค์ช่างเมตตา ^o^

“เห็นเธอร้องไปก็โอไป กลัวจะตายเสียก่อนที่จะร้องจบ เลยต้องหาตัวช่วยให้เธอสักหน่อย ^^” เขาพุดออกมาพร้อมกับยิ้มตาหิ เพราะเขาไม่มีตาอยู่แล้ว มันก็เลยยิ่งทำให้ตาของเขาหายไปโดยฉับพลัน ฮาๆ คนอะไรก็ไม่รู้ไม่มีตา

“หึๆ ^^” ฉันเผลอยิ้มออกมา เขาเลยมองหน้าฉันอย่างสงสัย

“หัวเราะอะไร - -”

“เปล่านี้ ^^”

“ก็เธอหัวเราะอยู่อะ”

“ก็บอกว่าเปล่า ^^”

“จะบอกหรือไม่บอก -_-”

“อะๆ บอกก็ได้” ฉันรีบพุดออกมาทันทีที่เขาทำหน้าโหดใส่ฉัน “ก็แหม...พอนายยิ้มแล้วตาของนายยิ่งกว่าลูกของคนจีนซะอีก ลูกตานี๋ยหายไปหมดเลย ^^” พอฉันพุดจบ ฉันก็หัวเราะออกมาอีกกระลอกหนึ่ง ซึ่งมันทำให้นายคนนั้นหัวเราะตามฉันไปด้วย

“ทีนะ...คนมันหล่อจะให้ทำไงได้ละ ถึงจะยิ้มแล้วไม่เห็นลูกตา แต่มันก็ไม่ได้ทำให้ความหล่อของฉันหมดลงเลยแม้แต่หน่อยนะ” ตาคอนนั้นก็เก๊กหล่ออย่างที่ฉันว่าดูตรงไหนก็ไม่ได้ครึ่งของโทโมะ วงเคโอดิกของฉันเลย แม้แต่นิดเดียว

“อ้อเธอ~” ฉันลากเสียงยาวเพื่อประชดเขาเต็มที่ พร้อมกับหัวเราะเบาๆ ไปพราง

“อย่างนี้สิ เธอยิ้มยังดูดีกว่าเธอทำหน้าเฉยๆ ซะอีกนะ” เขาพุดออกมาพร้อมกับมองหน้าฉันแล้วยิ้มไปด้วย “ฉันชื่อเตเวส ยินดีที่ได้รู้จัก แล้วเธอละ?”

“เอ่อ...ฉันชื่อเปเปอร์” ฉันตอบออกไปเบาๆ แล้วมองหน้าเขานิ่งๆ

“เปเปอร์เธอ ชื่อน่ารักสมกับหน้าตาเลยนะ ขออนุญาตเรียกแปบเฉยๆ ได้ปะ?” เขามองหน้าฉัน แล้วหันมาถามแบบซื่อๆ ทำให้ฉันอดยิ้มออกมาไม่ได้ ฉันเลยพยักหน้าส่งไปให้เขาพร้อมกับรอยยิ้ม

“ไม่ว่าอะ...มันดูตลกๆ ยังไงก็ไม่รู้ เรียกเปเปอร์เต็มๆ ไปเลยดีกว่า”

“เรื่องมาก -*” เอ๊ะ...มีป่น

“แล้วจะเรียกปะ?” ฉันลอบมองหน้าตานั่นอย่างเคื่องๆ

“โอเคจะ อย่าทำหน้าโหดอย่างนั้นสิ เดี่ยวแก่เร็วไม่รู้ด้วย ^^” หมอนั้นยังไม่เลิกกวนประสาทฉัน -*

“เดี๋ยวได้มีเรื่องจริงๆ หรอกเตเวส”

“งั้นตกลงว่าเราเป็นเพื่อนกันแล้วนะ” เขาพุดเองเออเองเสร็จสรรพ โดยที่ยังคงทำหน้าทะเล้นนิดๆ ทำเอาฉันได้แต่ยิ้ม (อย่างหมั่นไส้) แล้วพยักหน้าส่งให้เขาเพียงเท่านั้น

แต่ก็รู้สึกดีนิดๆ นะ

เตเวสมาขอเป็นเพื่อนกับฉัน เขาเป็นเพื่อนคนแรกตั้งแต่ฉันย่างก้าวเข้ามาในค่ายนี้เลยนะ

เนี่ยนะหรือ...ความรู้สึกของคำว่าเพื่อน

มันรู้ลึกถึงเพียงนี้เชียวหรือ.....